

Arrest

nr. 319 359 van 6 januari 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. MEURIS
Schumanplein 10
3620 LANAKEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 april 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 april 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat L. MEURIS en van advocaat Ö. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Verzoeker diende op 13 september 2017 een aanvraag tot humanitaire regularisatie in op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 23 oktober 2017 werd de aanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arrest nr. 215 095 van 14 januari 2019 verwierp de Raad het beroep.

Op 25 februari 2020 diende verzoeker een nieuwe aanvraag tot humanitaire regularisatie in op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 5 april 2024 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de aanvraag onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.02.2020 werd ingediend en op data van 05.03.2021, 06.01.2021, 19.10.2023 en 21.12.2023 werd geactualiseerd door:

(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Marokko

geboren te Herk-de-Stad op (...)

adres: (...) Hoogstraten

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name zijn geboorteakte kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een aanvaardbaar identiteitsdocument in het kader van deze aanvraag om machtiging tot verblijf. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde" (RVV nr. 11.335 van 19.05.08). Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Als rechtvaardiging voor het niet voorleggen van een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart wijst betrokkene er op dat zijn vervallen identiteitskaart werd vernietigd en dat hij door zijn inreisverbod, geldig tot 31.03.2023, geen nieuwe identiteitskaart zou kunnen aanvragen. Ter staving hiervan legt hij een uittreksel van het bevolkingsregister van Lummen dd. 10.10.1993 voor. Hij wijst er verder op dat hij via alle mogelijke manieren geprobeerd heeft zijn vervallen document te bekomen (via de gemeente Lummen, via openbaarheid van bestuur) maar dat dit onmogelijk blijkt. Echter, we stellen vast dat betrokkene zich steeds gericht heeft tot de Belgische autoriteiten om een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart, al dan niet vervallen, te bekomen. Echter, aangezien betrokkene een onderdaan van Marokko is, dient hij zich te richten tot de Marokkaanse autoriteiten en niet tot de Belgische. De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, wordt bijgevolg niet aanvaard door onze dienst. Betrokkene dient zich te richten tot de juiste autoriteiten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om een aanvaardbaar identiteitsdocument voor te leggen.

Zijn opsluiting in de gevangenis en zijn inreisverbod (dat ondertussen verlopen is) verhinderen betrokkene niet om via moderne communicatiemiddelen en eventueel bijgestaan door de migratiebegeleider van de gevangenis van Hoogstraten, contact op te nemen met de Marokkaanse ambassade of het Marokkaanse consulaat om te informeren naar de mogelijkheden tot een aflevering van een Marokkaans paspoort, gezien zijn opsluiting in de gevangenis. Het verblijf in de gevangenis kan dus niet aangehaald worden als reden voor het niet voorleggen van een identiteitsdocument.

De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag is dus niet vervuld."

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder acht het beroep onontvankelijk doordat er in het inleidende verzoekschrift geen middelen worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing.

Luidens artikel 39/78 iuncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet, dient het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad is van oordeel dat uit de uiteenzetting van het middel afdoende blijkt dat de schending wordt aangevoerd van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en het redelijkheidsbeginsel. De Raad leest immers *"(d)at de (bestreden) beslissing vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken (...) derhalve kennelijk onredelijk is wegens de miskennis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet."* Hij stelt ook vast dat verweerder in zijn verweernota zich ook op dienstige wijze heeft kunnen verdedigen tegen die opgeworpen schending, zodat hij er geen nadeel van heeft ondervonden in het licht van de rechten van verdediging.

De exceptie wordt derhalve verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de uiteenzetting van verzoeker blijkt dat hij de schending aanvoert van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

"A) Verzoek tot nietigverklaring van de (bestreden) beslissing :

-> Dat de door verzoeker aangeleverde documenten ter staving van zijn identiteit wel degelijk voldoende zijn en aldus in overeenstemming met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

Dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het volgende bepaald :

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik [1 waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken]1;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont."*

Dat verzoeker in zijn aanvraag onder zijn (initieel) stuk 5 zijn geboorteakte bijbracht en dit nader duidde als volgt :

"Zijn vervallen identiteitskaart werd vernietigd en hij heeft een inreisverbod tot 31 maart 2023 met als gevolg dat hij geen nieuwe identiteitskaart kan aanvragen. Als bewijs verzoeker brengt een uittreksel uit het bevolkingsregister van Lummen bij. (stuk 2) Hij brengt zijn geboorteakte bij. (stuk 5)" (PAGINA 2 AANVRAAG ARTIKEL 9BIS VERZOEKER)

Dat verzoeker vooreerst wenst op te merken dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het woord 'identiteitsdocument' niet nader specificeert.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in haar bestreden beslissing aanhaalt dat de geboorteakte van verzoeker niet wordt aanvaard als zijnde een 'aanvaardbaar identiteitsdocument' in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken hierbij refereert naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 19.05.2008, gekend onder nr. 11.335.

Dat dit arrest evenwel betrekking heeft op een aanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en dus niet op een aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zoals i.c. het geval is : (STUK 2)

“Op 19 december 2007 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).”

Dat in het desbetreffende artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de vereiste van het voorleggen van een identiteitsdocument wordt bepaald als volgt :

“§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

- 1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;*
- 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;*
- 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;*
- 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.*

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.”

Dat artikel 7, §1 van het K.B. van 17 mei 2005 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen het één en ander nader specificeert :

“§ 1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen :

- 1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid, van de wet; (...)”*

Dat ook dit K.B. van 17 mei 2005 aldus betrekking heeft op een aanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dat er geen soortgelijke bepalingen aangaande artikel 9bis bestaat, met als gevolg dat het begrip ‘identiteitsdocument’ in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet alleszins ruimer geïnterpreteerd kan worden dan in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dat indien desalniettemin toch de analogie tussen artikel 9bis en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient te worden gemaakt, er eveneens verwezen dient te worden naar het (recent) arrest van de Raad van State (Franstalig) dd. 17 maart 2022.

Dat de Raad van State in voormeld arrest oordeelde dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 9ter van de Vreemdelingenwet miskende door te stellen dat het door de aanvrager voorgelegde rijbewijs en geboorteakte niet beschouwd zouden kunnen worden als ‘identiteitsdocument’ : (STUK 3)

“Contrairement à ce qu’a décidé le Conseil du contentieux des étrangers, il n’était, en effet, pas requis que l’extrait d’acte de naissance comportât une photographie dès lors que le permis de conduire en contenait une et qu’il suffisait, selon l’article 9ter, § 2, alinéa 2, qu’au moins un des éléments répondît à la condition visée à l’alinéa 1er, 3°. Enfin, en exigeant qu’un « lien réel » soit « garanti » entre l’acte de naissance et le permis de conduire, le premier juge a imposé une condition qui n’est pas prévue par l’article 9ter, § 2, de la loi du 15 décembre 1980 et a donc méconnu cette disposition.

Le moyen unique est, dans cette mesure, fondé.”

Dat daarenboven de Omzendbrief dd. 21 juni 2007, waar de Dienst Vreemdelingenzaken in haar bestreden beslissing naar refereert, geen bindend karakter heeft voor de burger.

Dat Omzendbrieven een interpretatief, indicatief of een verordend karakter hebben.

Dat de Omzendbrief van 21 juni 2007 ertoe strekt “de voor de gemeenten relevante wijzigingen toe te lichten voor ieder van deze punten.”

Dat het aldus om een interpretatieve of indicatieve Omzendbrief gaat, en deze aldus niet wettelijk bindend is voor de personen die niet tot de administratie behoren, maar enkel voor de betrokken ambtenaren die verplicht zijn de instructies na te leven.

Dat verzoeker bij zijn aanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de volgende stukken bijbracht ter staving van zijn identiteit :

- *E-mail gemeente Lummen dd. 02.08.2019 :*

Dat de gemeente Lummen op 04.05.1992 een (laatste) identiteitskaart afleverde aan verzoeker en deze geldig was tot 07.08.1995.

- *Memo van het (Nederlands) Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties dd. 24.04.2012 :*

Dat ook hierin wordt bevestigd dat aan verzoeker op 04.05.1992 zijn laatste identiteitskaart voor Vreemdelingen (...) te Lummen werd afgeleverd, dewelke geldig was tot 07.08.1995.

Dat verzoeker sedert 11.10.1993 geregistreerd staat als zijnde 'van ambtswege afgevoerd'.

- *Een uittreksel uit het bevolkingsregister van de gemeente Lummen dd. 28.08.2019 :*

Dat ook hieruit kan worden afgeleid dat de (laatste) identiteitskaart van verzoeker geldig was tot 07.08.1995.

- *Een uittreksel uit zijn geboorteakte.*

Dat verzoeker voor de volledigheid onder zijn STUK 4 een historiek van identiteitskaarten aanlevert.

Dat verzoeker derhalve wel degelijk een document ter staving van zijn identiteit in overeenstemming met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft aangeleverd en de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, op grond hiervan, vernietigd dient te worden.

-> Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel zou zijn dat verzoeker niet het vereiste 'identiteitsdocument' zou hebben aangeleverd, dient minstens aangenomen te worden dat hij in de onmogelijkheid verkeerd om dit document aan te leveren.

Dat het laatste identiteitsdocument van verzoeker, zoals ook blijkt uit de stukken, vervallen is op 07.08.1995.

Dat verzoeker, op het moment van de aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een inreisverbod had (geldig tot 31.03.2023) en aldus niet in de mogelijkheid was om een nieuwe identiteitskaart aan te vragen.

Dat verzoeker derhalve, om die reden, dan ook andere documenten aanleverde ter staving van zijn identiteit.

Dat verzoeker, zoals hierboven uiteengezet, van oordeel is, dat deze documenten afdoende zijn.

Dat, indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, van mening zou zijn dat dit niet het geval is, dient minstens te worden aangenomen dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde om de desbetreffende documenten aan te leveren.

Dat het verzoeker nu wordt verweten dat hij zich verkeerdelijk zou hebben gewend tot de Belgische autoriteiten, doch zich tot de Marokkaanse autoriteiten had moeten richten.

Dat verzoeker evenwel geen uitstaans heeft met Marokko, nu hij in België geboren is, en ook zijn hele leven in België heeft gewoond.

Dat de Marokkaanse autoriteiten hem derhalve geen identiteitsdocument zouden kunnen afleveren.

Dat de (bestreden) beslissing vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken tot onontvankelijkheid van de aanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vanwege verzoeker derhalve kennelijk onredelijk is wegens de miskenning van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken immers de feiten incorrect heeft beoordeeld, en op grond daarvan tot een kennelijk onredelijke beslissing is gekomen."

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het onderzoek naar dit beginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke regelgeving, in casu artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waar verzoeker ook de schending van aanvoert.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont."*

Hieruit volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de volgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is. De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

De Raad wijst erop dat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet nader wordt toegelicht wat onder "identiteitsdocument" dient begrepen te worden, maar dat – in tegenstelling tot wat verzoeker aangeeft – de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S. 4 juli 2007) (hierna: de omzendbrief van 21 juni 2007) in deze wel relevant en nuttig is daar de omzendbrief aangeeft welke identiteitsdocumenten in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aanvaard worden:

"Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden." (Omsendbrief 21 juni 2007, p. 7).

In de bijhorende voetnoot wordt hierover gesteld dat: *"Deze interpretatie vindt steun in de memorie van toelichting van artikel 4 van de wet van 15 september 2006, en in het analoge artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007"*.

De memorie van toelichting stelt inzake het nieuwe artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren." (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van hetzij een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van een kopie van de nationale identiteitskaart, hetzij van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing zegt hierover het volgende: *“Het door betrokkene voorgelegde stuk met name zijn geboorteakte kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een aanvaardbaar identiteitsdocument in het kader van deze aanvraag om machtiging tot verblijf. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde”* (RVV nr. 11.335 van 19.05.08). Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.”

In zijn kritiek op deze motieven wijst verzoeker er eerst op dat de gemachtigde verwijst naar een arrest van de Raad dat betrekking heeft op een aanvraag artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, terwijl in casu de beslissing betrekking heeft op een aanvraag artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad kan in deze verzoeker volgen dat de verwijzing naar een arrest van de Raad dat betrekking heeft op een aanvraag artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in casu weinig pertinent is aangezien beide procedures een andere wettelijke basis kennen en een andere draagwijdte hebben, maar wijst er wel op dat de passage uit het arrest – die stelt dat een geboorteakte niet aantoonde dat de drager van het document ook daadwerkelijk de omschreven persoon is en dat een geboorteakte aldus niet dezelfde bewijswaarde heeft als een identiteitskaart – wel aanvaard kan worden als een behoorlijk motief, aangezien dit enkel betrekking heeft op de bewijswaarde van een geboorteakte en niet op de al dan niet overeenstemming tussen een artikel 9ter en een artikel 9bis procedure.

Dat verzoeker hierbij ook nog verwijst naar het arrest nr. 253.238 van de Raad van State van 17 maart 2022 wijzigt niets aan de voorgaande appreciatie. Niet alleen heeft het aangehaalde arrest betrekking op de 9ter-procedure, in die zaak blijkt bovendien dat de betrokken verzoeker niet enkel een geboorteakte had voorgelegd, maar eveneens een rijbewijs met foto zodat de fysieke band kon worden vastgesteld en er zekerheid bestond over het feit dat de drager van het rijbewijs ook daadwerkelijk de omschreven persoon is. De Raad van State heeft in dat arrest erop gewezen dat de Raad moest acht slaan op de gecombineerde bewijswaarde van beide neergelegde stukken.

Waar verzoeker kritiek formuleert op de omzendbrief van 21 juni 2007 en stelt dat het geen bindend karakter heeft voor de burger en enkel geldt *“voor de betrokken ambtenaren die verplicht zijn de instructies na te leven”* ziet de Raad niet in welk belang verzoeker heeft bij dit argument. Zoals hoger reeds gesteld, heeft de gemachtigde niet enkel naar de omzendbrief van 21 juni 2007 verwezen, maar in eerste instantie naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en blijkt dat in een voetnoot in de omzendbrief wordt gesteld dat de interpretatie van de omzendbrief steun vindt in de memorie van toelichting van artikel 4 van de wet van 15 september 2006, en in het analoge artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007. Bijgevolg blijkt dat de invulling die in de omzendbrief is gegeven aan de term “identiteitsdocument” in lijn ligt met de uitdrukkelijke wil van de wetgever.

Uit het voorgaande blijkt aldus dat verzoeker geen document ter staving van zijn identiteit heeft aangeleverd dat in overeenstemming is met de vereisten van identificatie in het kader van een procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt verder dat – in geval de Raad zou oordelen dat hij niet het vereiste identiteitsdocument heeft aangeleverd – dient te worden aangenomen dat hij in de onmogelijkheid verkeert om dit document aan te leveren. Verzoeker wijst erop dat zijn laatste identiteitsdocument vervallen is op 7 augustus 1995 en dat hij op het moment van de aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het voorwerp was van een inreisverbod dat geldig was tot 31 maart 2023, waardoor hij niet in de mogelijkheid was om een nieuwe identiteitskaart aan te vragen. Verder verwijst verzoeker naar het motief uit de bestreden beslissing waarin de gemachtigde stelt dat verzoeker zich moet wenden tot de Marokkaanse autoriteiten voor het bekomen van een identiteitsdocument en stelt dat hij *“geen uitstaans heeft met Marokko, nu hij in België geboren is en ook zijn hele leven in België heeft gewoond”* en dat de Marokkaanse autoriteiten hem derhalve geen identiteitsdocument zouden kunnen afleveren.

Uit het document “historiek van de identiteitskaarten” uitgevaardigd door het gemeentebestuur van Lummen en dat verzoeker heeft toegevoegd aan zijn verzoekschrift blijkt inderdaad dat de laatste geldige identiteitskaart van verzoeker is vervallen op 7 augustus 1995. Uit het administratief dossier blijkt verder ook dat verzoeker inderdaad het voorwerp was van een inreisverbod van 1 april 2015 voor een duur van acht jaar en dat verzoeker ook een tweede inreisverbod heeft ontvangen op 19 augustus 2020 voor een duur van 15 jaar. Hoe dan ook ziet de Raad de relevantie niet in van het argument van verzoeker dat hij omwille van het

inreisverbod het nodige identificatiedocument niet zou kunnen bekomen. Verzoeker heeft zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend op 25 februari 2020 en bevond zich hoe dan ook in België bij het indienen van zijn aanvraag. Zoals de gemachtigde in de beslissing stelt, diende verzoeker zich dan ook te richten tot de juiste autoriteiten en geeft verweerder terecht aan in de nota met opmerkingen dat verzoeker zich met behulp van een advocaat of een migratiebegeleider kon wenden tot de bevoegde Marokkaanse autoriteiten. De Raad sluit zich hierbij aan en acht het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde erop wijst dat verzoeker zich moet wenden tot de Marokkaanse autoriteiten in plaats van de Belgische. Dat verzoeker aangeeft dat de Marokkaanse autoriteiten hem geen identiteitsdocumenten zullen afleveren omdat hij geen *“uitstaans heeft met Marokko”* nu hij in België is geboren en heel zijn leven alhier heeft gewoond is moeilijk aan te nemen. Vooreerst heeft verzoeker de Marokkaanse nationaliteit en bijkomend stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat het Consulaat Generaal van Marokko te Antwerpen op datum van 29 november 2016 verzoeker positief identificeerde als Marokkaan. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij voor het indienen van de huidige regularisatieaanvraag de nodige stappen heeft ondernomen om contacten te leggen met de Marokkaanse ambassade of consulaat met het oog op het verkrijgen van zijn identiteitsdocumenten.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond. Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt evenmin.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het betoog van verzoeker kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend vijftientwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES